

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/192/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223856
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223856.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek JUDr. Edity Szabovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: advokátska kancelária Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova ul. č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu škody 125,- Eur a nemajetkovej ujmy 275,- Eur, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 7.10.2014 č.k. 7C 176/2012-99, a uznesení zo dňa 10.12.2014 č.k. 7C/176/2012-121, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek JUDr. Edity Szabovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: advokátska kancelária Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova ul. č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu škody 125,- Eur a nemajetkovej ujmy 275,- Eur, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 7.10.2014 č.k. 7C 176/2012-99, a uznesení zo dňa 10.12.2014 č.k. 7C/176/2012-121, pomerom hlasov 3:0 takto

odôvodnenie:

K výroku I.:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobný návrh navrhovateľa zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že navrhovateľ sa domáhal medzitýmnym rozsudkom určenia, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 37Er/14/2009. Škoda mala vzniknúť tým, že súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, podaného dňa 16.12.2008, pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu dlžníkom (povinným) Jurajom Černákom, nar. 9.2.1979, podľa ktorého bol povinný uhradiť oprávnenému sumu 36 240,-Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 36 000,-Sk od 17.04.2008 do zaplatenia ako aj trovy konania vo výške 8 279,-Sk. Dňa 13.01.2009 súd vydal poverenie č. XXXX XXXXXX, ktorým poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v Bratislave.

Navrhovateľ žiadal, aby bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 275,- eur. Súd bol povinný zo zákona zaoberať sa žiadosťou navrhovateľa a rozhodnúť o nej do 15 dní od jej doručenia. Exekučný súd napriek tomu, že táto vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po veľmi dlhej dobe. Majetková škoda, ktorá mu vznikla, predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s

jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu IS 40,- eur, administratívne a iné poplatky 15,- eur. Celkovo vynaložil sumu 125,- eur. Zároveň si navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ vychádzal z nálezov Ústavného súdu SR SR sp. zn.: III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3, III. ÚS 347/05, III. ÚS 118/06-40, III. ÚS 110/04-55, III. ÚS 125/04-44, III. ÚS 229/04-52, III. ÚS 21/05-30, III. ÚS 190/05-36, III. ÚS 301/05-38, v ktorých veciach bolo ústavným súdom sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie za zbytočné prietahy v trvaní viac ako jeden rok v sume 15 000,- Sk až 20 000,- Sk.

Odporca navrhol žalobný návrh zamietnuť. Poukázal na to, že v návrhu navrhovateľa nie je uvedená spisová značka exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní súdu, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ nepredložil jediný relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď. Navrhovateľ odkazuje na exekučný spis a uviedol časť dôkazov, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Odporca poukázal na to, že neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012). Odporca v tejto súvislosti navrhol aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. vzhľadom na skutočnosť, že z podania nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keď navrhovateľ namieta „nezákonné konanie“ v podobe nerozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom ustanovenej dobe, a zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Čo sa týka prietahov v konaní, navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany odporcu. Judikatúra Ústavného súdu SR konkrétne v náleze z 03. 05. 2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje právo). Odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Súčasne poukázal na skutočnosť, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žalobné návrhy, ktoré boli podané pred uplynutím 6-mesačnej lehoty. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, adresovaných navrhovateľovi, bola odporcovi doručená všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosti, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Odporca má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. K samotnému splneniu podmienok úspešného uplatnenia žalovaného nároku odporca poukázal na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., upravujúce rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zákonom ustanovenú lehotu 15 dní a ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Prax potvrdila, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Poukázal na uznesenia ÚS SR A NS SR, z ktorých je zrejmé, že súdy majú povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Z ustanovenia § 44 ods. 2 EP, účinného od 01.06.2011, jednoznačne vyplýva, že 15 - dňová lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) EP. Odporca ďalej namietol, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo

alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, a nie súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní.

Odporca vzniesol aj námietku premičania uplatneného nároku na náhradu škody s poukazom na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. pre prípad, že by došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009, (t.j. 3 roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Vo vzťahu k námietke prvostupňový súd konštatoval, že navrhovateľ si dňa 12.03.2010 prevzal uznesenie súdu o povolení odkladu exekúcie, a o škode a jej výške sa mohol dozvedieť najskôr dňa 12.03.2010. Pokiaľ si návrh na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. podal na súd dňa 27.09.2012, nie je možné konštatovať premičanie jeho práva s poukazom na ust. § 19 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z.

Súd poukázal na ustanovenie § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, a konštatoval, že ustanovenie, podľa ktorého otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, bolo vnesené do právnej úpravy až novelou zákona č. 514/2003 Z.z. účinnou od 01.01.2013. V súlade s právnou teóriou je potrebné aplikovať hmotnoprávne ustanovenie platné v čase vzniku škody, nároku, resp. v čase uplatnenia nároku na predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom a na súde. Navrhovateľ uplatnil svojou žalobou nárok na súde pred účinnosťou novelizovaného znenia zákona. Na predmetné konania je tak nutné aplikovať právny stav v čase vzniku škody, resp. uplatnenia náhrady škody, t.j. do 31.12.2012. Vzhľadom na uvedené všeobecný súd je oprávnený rozhodovať o nároku navrhovateľa v prípade prieťahov konania, resp. nesprávneho úradného postupu, uplatneného žalobou dňa 27.09.2012 podľa hmotnoprávnych ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012.

Podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ako aj spôsobenej nesprávnym úradným postupom je vopred tento nárok prerokovať s orgánom príslušným podľa ustanovenia § 4 a § 11 zákona č. 514/2003 Z.z., a ak príslušný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Vo vzťahu k vyjadreniu odporcu prvostupňový súd konštatoval, že mu je známe, že navrhovateľ podľa Sprievodného listu k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 30.05.2012 (podľa zoznamu uloženom na Okresnom súde Bratislava V v Spr. 3482/2012), žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal dňa 30. 05. 2012 a svoj nárok uplatnil spôsobom podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z.. Tým splnil podmienku predbežného prerokovania nároku hromadným podaním žiadostí zo dňa 30. 05. 2012 na Ministerstve spravodlivosti SR ako orgáne príslušnom podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Odporca v šesťmesačnej lehote, t.j. do 30.11.2012 nárokom navrhovateľa nevyhovel, čím mal súd preukázané splnenie procesných podmienok na konanie v zmysle § 16 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení do 31.12.2012. Skutočnosti uvádzané odporcom, týkajúce sa nečinnosti navrhovateľa pri predbežnom prerokovaní jeho nárokov nemá za následok, že k predbežnému prerokovaniu nedošlo a že žaloby sú podávané predčasne.

Navrhovateľ ďalej namietol príslušnosť Okresného súdu Bratislava V ako súdu, ktorý by mal byť vylúčený z konania a rozhodovania vo veci z dôvodu, že tunajší súd svojím nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím v exekučných konaniach spôsobil navrhovateľovi škodu, ktorú svojím žalobným návrhom navrhovateľ uplatňuje voči štátu.

Odvolací súd rozhodnutím č. 5NcC 117/2012-14 zo dňa 22.10.2012 nevylúčil sudcov tunajšieho súdu z konania a rozhodovania predmetnej veci, keďže nezistil dôvody na ich vylúčenie a delegovanie vecí inému súdu, okrem JUDr. Jany Tamášiovej, ktorej bola pridelená exekučná vec, súvisiaca s predmetným konaním. Vzhľadom na to Okresný súd Bratislava V v zmysle § 85 ods. 3 a § 87 písm. a) a b) O.s.p. je miestne príslušným všeobecným súdom na prejednanie a rozhodnutie predmetnej veci.

Súd poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení platnom od 01.01.2009 do 31.12.2009, a konštatoval, že v predmetnom exekučnom konaní nebolo preukázané z pripojeného exekučného spisu porušenie zásady rýchlosti konania. Navrhovateľ nepreukázal ani vznik materiálnej škody. Obmedzil sa len na všeobecné tvrdenie v návrhu a náhradu škody uplatňoval ako administratívne náklady, ktorých vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy. Argumentoval, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Jednalo sa pritom o veci, v ktorých bolo vydané platné poverenie súdnemu exekútorovi na vymoženie pohľadávky, exekúcia prebiehala u povereného exekútora niekoľko rokov a ako sám navrhovateľ v iných žalobách o náhradu škody uviedol, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by pretransformované do podoby trov exekúcie. V exekučnom spise súd nezistil úradným záznamom zapísané osobné zisťovanie stavu konania na súde

zo strany navrhovateľa, žiadosť o poskytnutie informácie o stave konania prostredníctvom elektronických prostriedkov len ojedinele, a sťažnosti adresované predsedovi súdu boli písomne podané na väčší počet konaní až v marci 2012. Samotný úradný postup spočívajúci v dĺžke konania nemôže byť posudzovaný izolovane, bez ďalších súvislostí v exekučnom konaní, a sám osebe neoprávňuje záver, že došlo k nezákonnému úradnému postupu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody pri podaní návrhu, ani v priebehu konania a na nariadených pojednávaniach, teda neboli splnené podmienky pre vydanie medzitýmneho rozsudku.

Navrhovateľ nepreukázal ani existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojho nároku na náhradu škody, ktorá mu podľa tvrdenia v žalobe vznikla nesprávnym úradným postupom, a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. V tomto smere navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Navrhovateľ tvrdil, že mu vznikla škoda v príčinnej súvislosti s tým, že súd nerozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. V tejto súvislosti súd uviedol, že v danom prípade zákonnú lehotu pre udelenie poverenia nebolo možné dodržať vzhľadom na závažnosť a obtiažnosť veci pri dodržiavaní zvýšenej ochrany spotrebiteľov. Prípadné nedodržanie 15 - dňovej lehoty nie je tak závažné ako by bolo závažné porušenie ochrany spotrebiteľa. Súd konštatoval, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal nesprávny úradný postup, ani nezákonné rozhodnutie a preto žalobný návrh zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Úspešnému odporcovi však náhradu trov konania nepriznal, pretože nepreukázal, že by mu trovy konania vznikli.. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že navrhovateľ uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Navrhovateľ tiež namietol, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, že by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V konaní pred súdom mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, pretože súd napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje

rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o neodôvodnenosti uplatneného nároku navrhovateľa. Exekučným titulom v spornom exekučnom konaní bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, pričom v spotrebiteľských veciach musí mať súd dostatok časového priestoru na preskúmanie dodržania zákonných ustanovení na ochranu spotrebiteľov. Žiadosť o poverenie na exekúciu bola na súd podaná dňa 16.12.2008 a súd vydal exekútorovi poverenie dňa 13.1.2009. Nedodržanie 15-dňovej lehoty tak bolo minimálne a vzhľadom na exekučný titul dôvodné. Tvrdenie navrhovateľa, že súd bol v rozhodovaní nečinný viac ako 268 dní, nemá žiadny skutkový základ a možno ho označiť za vymyslené. Nebol tak preukázaný ani základ uplatneného nároku navrhovateľa. Prvostupňový súd napriek tomu vyhodnotil nesplnenie aj ďalších zákonných podmienok, ktoré by musel navrhovateľ preukázať na priznanie žalovaného nároku. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku do merita veci, konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a nepovažuje za potrebné nič uvádzať navyše.

K procesným odvolacím námietkam v súvislosti s rozhodovaním zákonného sudcu vo veci, odvolací súd v prvom rade uvádza, že ako nadriadený súd uznesením zo 22.10.2012, č. k. 5NcC/117/2012-14 rozhodol, že sudcovia súdu prvého stupňa, s výnimkou sudkyne JUDr. Jany Tamášiovej, nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Predmetnú vec ako zákonný sudca rozhodla sudkyňa JUDr. Eva Šajmovičová. Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Neobstojí ani námietka, že súd prvého stupňa porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Aj keď odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy, má za to, že zásadu kontradiktórnosti nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ako vyplýva zo spisu, súd prvého stupňa vo veci dňa 3.9.2014 stanovil termín pojednávania na deň 7.10.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 10.9.2014 (pozri doručky na č.l. 84 spisu). Súd prvého stupňa už v podaní zo dňa 16.7.2013 riadne poučil navrhovateľa v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. V čase pred nariadením pojednávania, súd už dňa 12.8.2013 doručil právnomu zástupcovi navrhovateľa vyjadrenie odporcu k žalobnému návrhu zo dňa 29.11.2012, a následne aj jeho vyjadrenie zo dňa 25.9.2013. Navrhovateľ teda mal možnosť oboznámiť sa dostatočne včas so stanoviskom odporcu, a vyjadriť sa k nemu s cieľom ovplyvniť výsledok súdneho konania. Taktiež mal dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania, ako aj možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, a to vrátane kópie exekučného spisu, ktorý je súčasťou spisu. Ostal však nečinný. Len podaním zo dňa 2.10.2014 (č.l. 87) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ a zároveň požiadal o prerušenie konania. Dôvodom návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania a na prerušenie konania, bolo podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd SR v predmetnej veci, ktorou napadol rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o nevyvúčení sudcov okresného súdu z pojednania tejto veci. Domáhal sa ňou vydania nálezu, že týmto rozhodnutím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu. Rovnakú žiadosť o zrušenie termínu pojednávania a prerušenie konania navrhovateľ pritom podal už dňa 12.11.2013, s ktorou sa súd prvého stupňa vypořiadal uznesením č.k. 7C/176/2012-62 zo dňa 20.1.2014 tak, že ju zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.2.2014. Súd prvého stupňa tak zjavne nemal dôvod na to, aby bol ďalší nariadený termín pojednávania zrušený a konanie vo veci prerušené. Súd nepochybil, keď dňa 7.10.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.) a riadne ospravedlneného odporcu. Súd nebol povinný ani dopĺňať dokazovanie, pretože navrhovateľ v tomto smere nemal žiadne návrhy. V zmysle § 101 ods. 2, druhá veta za bodkočiarkou O.s.p., bol súd povinný

prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Odvolací súd preto konštatuje, že postupom súdu prvého stupňa neboli porušené žiadne procesné práva navrhovateľa.

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

K výroku II.:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb.. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Namietol tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhovateľ podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Preto má za to, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. V tejto súvislosti sa odvolával na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.3.2007, sp. zn. 4Cdo 39/2007 s tým, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú. V takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Odvolával sa tiež na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. s tým, že žaloba v prejednávanej veci bola podaná pred 1.10.2012, a teda konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012. Do 30.9.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Nie je správny právny názor navrhovateľa, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobu podal na súd pred 1.10.2012, je v zmysle ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedeného nesprávne vyvodzuje, že mu nevznikla poplatková povinnosť v súvislosti s podaným odvolaním proti rozsudku v predmetnej veci.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len ZoSP), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 4 ZoSP, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 ZoSP, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 17 ods. 2 ZoSP, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca ZoSP (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aj keď konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. bolo do 30.9.2012 od poplatku vecne oslobodené. Položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 1.10.2012 oslobodené od poplatkov. To znamená, že navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (§ 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal do 30.9.2012. Pretože odvolacie konanie sa začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 7.10.2014, č.k. 7C/176/2012-99 až dňa 19.11.2014, t.j. za účinnosti ZoSP v znení zákona č. 286/2012 Z.z., navrhovateľovi ako odvolateľovi vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur.

Ani námietku navrhovateľa, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa vôbec nedošlo. Zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k žiadnemu svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, pretože ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, súdny poplatok sa platí nielen za podanie návrhu, ale (okrem iného) aj za podanie odvolania.

Neobstojí ani námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti uznesenia. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považuje odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho jednoznačne vyplýva, že ním bol žalobcovi vyrubený súdny poplatok za odvolanie, vyplýva z neho výška súdneho poplatku, aj položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej bol vyrubený. Že tieto skutočnosti boli žalobcovi zrejmé, vyplýva aj priamo z obsahu jeho odvolania.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením aplikoval správny právny predpis, tento správne vložil a správne označil aj položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej vyrubil súdny poplatok za odvolanie vyrubil. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.